

46. A BŰN VÉGSŐ SORSA

Jel. 20,4-15.

I. Ítélet a Mennyben

Az első és a második feltámadás közötti ezer év ideje alatt ítélet folyik a Mennyben. Isten megtiszteli az üdvösségre jutott embereket azzal, hogy részt ad nekik a gonosz megítélésében. A Szentírás több helyen is jelzi előre azt, hogy az Isten gyermekei aktív résztvevői lesznek annak az ítéletnek, amely a gonoszok életét vizsgálja meg. Dániel próféta egy esemény-sorozatban tesz említést erről. *„Mígnem eljőve az öregkorú, és az ítélet adaték a magasságos egek szenteinek”* (Dán. 7,22.). Pál apostol pedig a korinthusi gyülekezetet bátorítja ezzel: *„Nem tudjátok, hogy a szentek a világot ítélik meg?... Nem tudjátok, hogy angyalokat fogunk ítélni?”* (1Kor. 6,2-3.).

A Szentírás egy különleges képpel szemlélteti azt, hogy a szentek milyen minőségben vesznek részt ebben az ítéletben. Nem egyszerűen csak tanúk lesznek, hanem egészen magas méltósággal felruházva lesznek jelen. Trónon ülő királyokként szólhatnak bele az ítéletbe: *„És láték királyiszékeket, és leülének azokra, és adaték nekik ítélettétel”* (4. vers). Ez azt jelenti, hogy nemcsak beleszólhatnak, hanem döntésükkel hozzá is kell járulniuk a kimondásra kerülő ítélethez.

János apostol leírásában nem arról van szó, hogy a gonoszok személyesen lesznek megidézve a vizsgálatra, hanem csak egy jelképes megszemélyesítésről van szó. Csak a róluk vezetett feljegyzések alapján lesznek jelen az ítéletben. Ekkor azonban *„minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.”* (Préd. 12,16.). *„És megítéltének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint.”* (20,12/b.). Ez azt is jelenti, hogy Isten minden cselekedetet az illető személyről vezetett feljegyzések, és a tanúk által fog bizonyítani. Vagyis egyetlen személyre sem mondanak ki önkényes, elfogult, vagy jogtalan ítéletet.

János apostol az ítélethozatal színhelyén egy nagy fehér királyiszéket lát. A nagy királyiszék a tekintélynek és a hatalomnak a szimbóluma. Aki ebben a királyiszékben ül, annak van hatalma arra, hogy ítéletet hozzon, és végre is hajtsa azt. Minden bizonnyal Krisztus ítélőszéke ez a trón: *„Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.”* (2Kor. 5,10.). A trón fehér színe pedig valószínűleg az itt hozott ítéletek tisztaságát és igazságos voltát akarja kifejezni. *„A rajta ülő tekintete elől eltűnék a föld és az ég, és a helyük nem találtaték.”* (11. vers). Az itt meghozott ítélet tehát alapjaiban fogja megváltoztatni az egész világot. Ezért is kezdi János a következő látomását a következő kijelentéssel: *„Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé nem vala”* (21,1.).

Erre az ítéletre a megváltottak miatt is szükség van. Amint megvizsgálják az egyes eseteket, kristálytisztává válik előttük az a tény, hogy Isten nem felelős egyetlen gonosz ember haláláért sem. Mivel a megváltottak ott voltak az egyes eseteknél, és személyes döntésükkel is hozzájárultak a kimondott ítélethez, ezért ez azt jelenti, hogy egyet is értenek azzal. Ezért sohasem fog kétely támad bennük Isten igazságosságával és méltányosságával szemben. Csak így tudják a mennyei lények kórusával együtt jó lelkiismerettel elmondani, hogy: *„igazak és igazságosak az Ő ítéletei”* (19,2/a.).

Isten Igéje azonban egy nagyon gyakorlati tanáccsal lát el bennünket. *„Azért idő előtt semmit se ítéljetek, míg el nem jő az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait.”* (1Kor. 4,5.).

II. Sátán eloldatik fogságából

Miután a Mennyben befejeződik az ítélet, egy különleges esemény fog történni. A szentek otthonát képező *„új Jeruzsálem”* leszáll a Földre, az angyaloktól és a megváltottaktól kísérvé.

„Krisztus az Olajfák-hegyére ereszkedik le, ahonnan feltámadása után felemelkedett, és ahol az angyalok megismételték visszatérésének ígéretét. A próféta ezt mondja: ‘Bizony eljön az Úr, az én Istenem, és minden szent vele.’ ‘És azon a napon az Olajfák-hegyére veti lábait, amely szemben van Jeruzsálemmel napkelet felől, és az Olajfák-hegye közepén ketté válik... igen nagy völgygyé.’ ‘És az Úr lesz az egész Földnek királya, e napon egy Úr lesz, és a neve is egy.’ (Zak. 14,5. 4. 9.) Az új Jeruzsálem káprázatos ragyogással alászáll az égből a fogadásra megtisztított és előkészített helyre. Krisztus belép a Szent Városba megváltott népével és a szent angyalokkal.” (EGW: NK 588,3.)

A 20. fejezet még csak tényszerűen közli ezt az eseményt, amit majd csak a következő fejezet ír le részletesebben.

A megváltottak visszatérésével egy időben történik egy másik rendkívüli esemény is, az összes gonosz feltámadása. A feltámadt gonoszok seregét látva János azt mondja: *„Akiknek száma, mint a tenger fövénye”* (8/b. vers). Rendkívüli a különbség közöttük, és azok között, akik az első feltámadás alkalmával léptek ki a sírokból.

„Ugyanazzal a gyenge, beteg testtel jöttek elő, amellyel a sírba szálltak... Az első feltámadás alkalmával viruló halhatatlansággal jöttek elő mindnyájan. Ellenben a második feltámadásnál mindegyik magán hordja az átok bélyegét.” (EGW: TL 253,2.)

Ahogy Sátán megköztözöttsége abból eredt, hogy nem volt kit elhíessen, úgy most az ezer év végén az eloldozása, az előzőek megfordított helyzetéből adódik. Mivel a gonoszok mind feltámadtak, ezért újra van kivel foglalkoznia, a lehetőségek

újra szabaddá váltak előtte. Sátán eloldozása abban áll, hogy újból lehetősége nyílik arra, hogy Isten ellen lázítsa és vezesse a gonoszok seregét.

Mindezen ismeretek hátterén azonban felvetődik egy jogosnak látszó kérdés. Ha már a gonoszok számára szabott kegyelemidő lejárt, sőt már a cselekedeteik alapján kimondott ítélet is meg lett határozva, akkor miért engedi meg Isten ezt az újabb megmozdulást Sátánnak és az őt követő gonosz embereknek? Isten részéről több célja is van ennek a körülménynek. Ekkor újra beigazolódik, hogy Isten bármilyen körülményt biztosítana is, ezek az emberek akkor is a bűnös életmódhoz ragaszkodnának. Ugyanakkor gonosz szándékú cselekedeteikkel igazolják Istent, a felettük kimondott ítélet igazságos voltát, amely a teremtett világ biztonsága szempontjából szükséges volt. Gonosz szándékú cselekedetükkel teremtik meg azt a körülményt, ami által tanúi lehetnek Jézus megkoronázásának, és a szentek örökségének, amit ők végleg elveszítettek.

III. A történelem legnagyobb hadserege

Amikor Sátán valamennyi gonosz feltámadását látja, akkor újra feltámad benne a remény az iránt, hogy ügye még nincs elveszve, és ezért akcióba lép. *„Kimegy, hogy elhitesse a Föld négy szegletén lévő népeket, a Gógot és a Mágógot, hogy egybegyűjtse őket háborúra”* (8. vers). *„Feljövénék azért a Föld teljes szélességére és körülvevék a szentek táborát és a szeretett várost”* (9/a. vers). *„Kiknek száma, mint a tenger fövénye”* (8/b. vers). Az emberiség történelmének legnagyobb számú hadserege áll ekkor Sátán rendelkezésére. A szent város körül összegyülekező embereket Gógnak és Mágógnak nevezi János apostol. Erről a két névről nagyon keveset tudhatunk meg a Bibliából.

Góg – Rúben nemzetségéből ismerünk egy Góg nevű férfit, de szinte semmi közelebbit sem tudunk róla (lásd: 1Krn. 5,1-4.). Ez a név többek között azt is jelenti, hogy óriási, hatalmas. Valószínű, hogy ezért kerül alkalmazásra, mint próféciai jelkép. A hasonló hangzású nevek is a nagyság és az erő, vagyis a hatalom tényét sugalmazzák a Bibliában. mint Agág vagy Óg esetében is (lásd: 4Móz. 24,7; 5Móz. 3,11.).

Mágóg – Ilyen névvel pedig csak egyetlen személyt jelöl meg a Biblia, Noé unokáját, Jáfet fiát (lásd: 1Móz. 10,2.). Viszont vele kapcsolatban sem tudunk semmi olyat, amit ki kellene emelni az életéből a prófétai eseményekkel kapcsolatban. Azt mindenképpen kimondhatjuk, hogy ez a név az istenellenes hatalom jelképeként kerül említésre a próféciaiban.

Bizonyos segítséget jelent az, ha figyelembe vesszük, hogy itt egy folytatólagos eseménnyel állunk szemben. Az ezer év előtti eseményekről szóló próféciaikban szintén említésre kerül a Góg és a Magóg név, több más nevekkel együtt. Ezék. 38-39. fejezet. Amíg azonban a többi nevet megközelítően azonosítani lehet, addig a Góg és a Magóg névvel kapcsolatban csak egyetlen dolog biztos, a tömeg, a sok

nép. „Sok nép van veled.” Ezék. 38,6.), „És leszel mint felleg, hogy beborítsd a Földet, te és minden sereged s a sok nép veled.” Ezék. 38,9.

Valószínű, hogy már Ezékiel próféta is ugyanazért használja ezeket a neveket, mint János apostol. János pedig a „tenger fővényé”-hez hasonlítja azt a nagy sokaságot, amely életre támad a második feltámadásban, és támadást kísérel meg a szentek városa ellen. Ezt a következtetést pedig még csak megerősíti az, hogy úgy a Góg névben, mint a Magóiban megtalálható az a jelentéstartalom, hogy „óriási, hatalmas”. Ha pedig Ezékiel próféta már az ezer év előtti eseményekkel kapcsolatban alkalmazhatta ezt a jelképet, akkor mennyivel inkább János apostol. A gonoszok serege ugyanis a sokszorosára duzzadt fel a korábbiakhoz viszonyítva. Mivel a halottak ugyanúgy támadnak fel, ahogy meghaltak, ezért ugyanazt akarják folytatni is, mint amit abbahagytak. Vagyis a szenteket akarják megsemmisíteni. Azért könnyű Sátánnak újra rávenni őket erre, mert ilyen érzelmekkel és indulatokkal támadtak is fel.

IV. A bűn büntetése

A hitetlen, gonosz emberek nagyon drágán fizetik meg a Sátánnal kötött szövetségüket. Sátán boldogságot ígérve csábította őket a saját oldalára, aminek viszont most szenvedés, halál, vagyis a végső és teljes megsemmisülés lesz a következménye, „mert a bűn zsoldja a halál” (Róm. 6,23/a.). Most mindannyiuknak szembesülni kell Istennek azon figyelmeztetéseivel, amit ők gúnyolva és megvetve figyelmen kívül hagytak.

A Szentírásban közölt figyelmeztetések nagyon világosan szemléltetik a bűnhöz ragaszkodó emberek végső és teljes megsemmisítésének tényét. „Mert ímé eljön a nap, lángoló, mint a sütő-kemence, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, amely nem hagy rajtuk gyökeret, sem ágat.” (Mal. 4,1.). János apostol azt mondja el, hogy ez akkor következik be, amikor a gonoszok összesereglenek az új Jeruzsálem körül, hogy azt megostromolják. „És Istentől, a mennyből tűz száll alá, és megemészti azokat” (9/b. vers).

A következő versekben Istennek ezt az ítéletét egy tüzes tóhoz hasonlítja János. Azért használja ezt a hasonlatot, mert az egész Földet elborító tűz, a hatásában olyan a szemlélő számára, mintha egy tüzes tó lenne. Ez az egész Földet beborító tűz végleg, és teljesen megsemmisíti a gonoszokat, és egyúttal megtisztítja a Földet is a bűn minden következményétől. „Ez a második halál, a tűznek tava.” (14/b. vers).

A keresztény egyházak által Sátán kétféle módon is megpróbálja becsapni az embereket. Egyrészt azt mondja, hogy az embernek az érző, gondolkodó és cselekvőképességgel rendelkező lelke nem hal meg, hanem a test halálának pillanatában elhagyja a testet. Másrészt viszont azt is mondja, hogy ez a halhatatlan lélek Isten ítélete alatt örökké szenvedni fog. Ezt Jézus kijelentéseivel próbálják

alátámasztani, amikor Ő az ítélet tűzéről azt mondja: „*mely el nem alszik*”, „*férgük meg nem hal*” (Mk. 9,44.).

A Szentírásnak ilyen vonatkozású kijelentései azonban csak azt akarják velünk megértetni, hogy az Istenítélet tűzét emberi erő el nem olthatja. Ha azonban feladatának eleget tett, ha rendeltetését betöltötte, akkor célját elérve csak a hatása marad örök. A Bibliának az a kifejezése, hogy „*örökkön örökké*”, inkább így kellene fordítani, hogy az „*időnek idejéig*”, és ez volna a pontosabb fordítás. Isten ítélete tehát az Isten által teremtett „*időnek*”, az Isten által meghatározott „*idejéig*” tart.

Két ószövetségi példa által szeretném szemléltetni ezt az értelmezést. Isten kimond egy olyan ítéletet Edomra, amely bizonyos vonatkozásban hasonló a tüzes tó ítéletéhez. „*Mert bosszúállás napja ez az Úrnak, a megfizetés esztendeje Sionnak ügyéért. És változnak patakjai szurokká, és pora kénkövé, és léssen földje égő szurokká. Éjjel és nappal el nem alszik, örökre fölgomolyog füstje, nemzetségről nemzetségre pusztán marad, soha örökké senki át nem megy rajta;*” (Ésai. 34,8-10.). Megfigyelhető azonban, hogy itt is csak a tűz hatása volt örök, és nem maga a tűz. Ugyanis, ha a tűzre vonatkozna az „*örökké*” szó, akkor az elpusztított területen nem tanyázhatnának a vadállatok, miközben a következő versben éppen ezt olvashatjuk, és akkor még most is égnie kellene. „*És örökségül bírja azt ökörbika, sündisznó; és gém és holló lakja azt, és fölvonják rá a pusztaság mérőkötelét, és a semmiségnek köveit*” (11. vers).

A másik példát Júdás apostol állítja elénk Sodoma és Gomora pusztulásával kapcsolatban: „*Miképen Sodoma és Gomora... örök tűznek büntetését szenvedvén.*” (Júdás 7. vers). Ebben a példában is világossá válik, hogy a Biblia nem a tűz égését nevezi öröknek, hanem a hatását, a következményét, hiszen egyértelműen tudjuk, hogy ezek felett a városok felett már nem ég a tűz. Istennek ez az ítélete visszavonhatatlanul örök.

A bűn büntetése semmivel sem lehet nagyobb annál, mint ahogy az Úr már a bűnbeesés előtt kijelentette. Ádámnak a bűn és az engedetlenség következményeként azt mondta: „*bizony meghalsz*” (1Móz. 2,17.), vagyis nem azt mondta, hogy örökké gyöttrődni fogsz. Mivel a mi Istenünknel nincs változás, ezért minden olyan tanítás, amely a bűnös örök gyötrelmét hirdeti, nem más, mint Isten Igéjének a meghamisítása.

„*A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába*” (14/a. vers), olvashatjuk János beszámolójában. Pál apostol pedig azt írja: „*Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál... Elnyeletett a halál diadalra*” (1Kor. 15,26; 54/b.). Vagyis nem lesz halál többé, mert a halál a bűnös, halandó lények életéhez tartozik, az új Földön pedig csak szent és halhatatlan lények fognak élni. Ez azonban nemcsak azt jelenti, hogy nem lesz halál többé, hanem azt is, hogy a „*holtak országa*” (Jób. 14,13.) is megszűnik létezni. Az Isten ugyanis már senkit sem hagy az első halál állapotában.

Mindenki elnyerte méltó jutalmát, a további várakozás állapotára ezért már nincs szükség.